

Convoyeursverslag vlucht Momignies

Beste leden, zo nu en dan wordt er gevraagd naar een verslag van de vluchten door de convoyeur. Daar heeft niet iedereen zin in. Dit is een uitzondering, wat uitgebreider, om jullie een idee te geven wat er allemaal gebeurd is in zo'n weekend. Want het werd een weekend!

Vrijdagmiddag half zes verzamelen bij Piebe Wiersma, de vervoerder. Er gaan 4 wagens door. De chauffeurs: Lydia, Samantha, Jan en Piebe. Als convoyeurs Rudi Hoekstra en Hatty Roest. Voor de duidelijkheid, onze chauffeurs helpen ook mee met de verzorging en lossing. Na een bakje koffie en wat overleg, zwerven we uit over de afdeling. Duiven laden bij 7-8 clubs, zo nu en dan een drankje of gehaktbal en dan door na contact met Piebe. Vanaf de 2^e club draait de ventilator. Overigens kan dankzij de nieuwe apparatuur in de wagens o.a. de temperatuur in de gaten worden gehouden. Om half 11 passeren we Emmeloord en zijn op weg naar het zuiden. Onderweg nog een stop vanwege het rijtijdenbesluit. Rond 5 uur in de ochtend arriveren we in Momignies. Veel omleidingen in het zuiden van België zorgen voor enige vertraging. Voor ons een nieuwe losplek. De deuren gaan deels open en we zetten de wagens waterpas vanwege het drinken. Helaas loopt het een beetje op en moeten we naast de luchtvering en de poten, gebruik maken van blokken onder de wielen. Dan kan iedereen drinken. Er is niet veel belangstelling voor het water. Inmiddels is het 6 uur en gaan we even liggen. Om half zeven belt het thuisfront, de lossingscommissie Jelle Kooistra en Raymond de Vries. Een lossing zit er voorlopig niet in. Dat hadden wij ook al gezien. Van slapen komt niets meer. Een paar uur later is de situatie niet beter. Laaghangende bewolking, geen wind en vochtig. Als overdag de slakken over de weg kruipen weet je het wel! De losplaats bevalt ons ook niet. Gerst van inmiddels 50 cm hoog rondom. Navraag bij de Belgen leert ons dat het jarenlang weiland was, nu dus niet meer. Zij zijn ook niet blij. Ik deel het Jelle en Raymond mee. In principe mag er de dag van lossing niet meer gereden worden in België, alleen in uitzonderlijke gevallen. We hebben wel tijd om een oplossing te vinden, later bleek dat niet nodig, gelukkig! Inmiddels is iedereen van bed en Lydia zet koffie en bakt eieren, lekker! Wat later op de dag, geen verbetering. Een lossing zit er vandaag niet in. We bespreken e.e.a. en delen de lossingscommissie mee dat we hier morgen, zondag dus, niet willen lossen. Waar naar toe? Chimay misschien? Dat is vrij dichtbij. Dan krijgen we bericht dat we zouden kunnen lossen in Quiévrain, op de losplaats van de Belgische bond. Dat lijkt me vreemd, want daar staan van zaterdag op zondag veel Belgische wagens. Goed, het water er af, deuren dicht, ventilator aan en op weg. We rijden door een aantal kleine dorpjes en in een van die dorpjes horen we: 'Quiévrain mag niet'! Wat nu? Overleg met het thuisfront. Is Etroeungt een optie? Daar waren we vorig jaar ook en het is niet zo ver. Wel keren en een klein dorpje krijgt daardoor een file door 4 kerende wagens met Piebe als verkeersregelaar. Ondertussen overleg ik met een bewoner hoe het gemakkelijkst te rijden, geen smalle straatjes a.u.b. Zo komen we in Etroeungt aan. Daar is ook afdeling 10 op weg naar toe. We gaan voeren en de andere afdeling arriveert. Zij kregen bericht dat we naar Rekkem mogen. Een eind naar het westen, met meer kans op een lossing zondag. Dus het voeren klaar gemaakt, even gewacht en rijden. Onderweg gestopt bij een Mc Donalds en bij de naastgelegen supermarkt, eten ingeslagen voor zondag. Om 22 uur komen we in Rekkem aan. Inderdaad een ruime losplaats! Ook hier wat problemen door het licht oplopende terrein. Deuren open, water voor de duiven en zelf een biertje. Om 23 uur gaan we slapen. Nou dat lukt wel door een doorwaakte nacht gisteren! Om 6 uur gaat de wekker. Chris, de convoyeur van afdeling 10 is ook al op en bij een bakje koffie komen we tot de conclusie dat lossen er voorlopig niet in zit. Doordat mijn telefoon leeg raakt, neemt Piebe de communicatie met thuis over. Het lijkt goed te komen maar toch wachten. Ondertussen bespreken we wat te doen als het hier ook niet lukt. Gelukkig bereiken de opklaringen ons om half 12. Iedereen laat letterlijk zijn koffie staan en gaat de auto's klaar maken voor de lossing. 11.45 uur gaat het konvooi de lucht in. Alle deuren gaan netjes open dankzij de asfalt ondergrond. Altijd aarzelen enkele duiven, die blijkbaar denken ook een retourtje geboekt te hebben. Dus de zaak goed nakijken. Dan de loodjes en dergelijke opruimen, deuren dicht en rijden. Onderweg zitten, vooral in Nederland aan de rechterkant van de wagen = oosten, enkele buien. Daar blijken de duiven afdeling 10 het meeste last van hebben gehad. Nog een stop onderweg vanwege de rijtijden en wat eten. 's Avonds half 8 was ik weer thuis. Ik hoop dat jullie nu een idee hebben hoe het in grote

lijnen gaat. Gelukkig gaat het meestal een stuk vlotter. Minder gesleep met de duiven. Dan het laatste: als convoyeur neem je op een bepaald moment het besluit om wel of niet te lossen, uiteraard na overleg met de anderen ter plaatse en het thuisfront. Je doet dat ter goeder trouw. Je hoopt elke keer dat ze onmiddellijk vertrekken. Gelukkig deden ze dat!

Hatty Roest.